

Köszöntelek Benneteket Nagyböjt 2. vasárnapján: **Béke legyen veletek!**

A városi gyerek kinéz a vonat vagy autó ablakából és meglát egy gyönyörű tájat, elcsodálkozva felkiált: „**De szép! Olyan, mint egy festmény a falon!**” Pedig fordítva van, a festmény lehet esetleg olyan szép, mint a valóságos természet.

Ez nem csak onnan jutott eszembe, hogy közeledik a tavasz és ébrednek a természet, hanem a mai evangélium kapcsán csodálkoztam el Jézus élettörténetének - el kell ismerni - művészi leírásán, ahol **a természeti képek egy emberélet állomásait szimbolizálják**. Nem csak Jézusét, hanem minden emberét, a miénket is. A mai történet egy hegyről szól, amelyet a hagyomány **Tábor hegyének** nevezett el.

Mielőtt a hegyek történetével foglalkoznánk, gondoljunk életünk völgyeire, mélypontjaira és **bánjuk meg bűneinket!...** Irgalmazzon...

Ének: Kyrie...

Imádkozzunk! Istenünk, aki a nagy természet és benne az ember képét is végtelen képzelet-erővel valóságossá kreáltad, add, hogy észrevegyük az élet nagy fordulópontjait, és a Te Jézusod élettörténetének nagy tanulságait, aki élsz és szeretsz...

Evangélium (Mt 17,1-9)

Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, a testvérét, és fölvitte őket külön egy magas hegyre, és színében elváltozott előttük. Ragyogott az arca, mint a nap, a ruhái pedig fehérek lettek, mint a napsugár. És íme, megjelent nekik Mózes és Illés, s beszélgettek vele. Péter ekkor azt mondta Jézusnak: „Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, csinálok itt három sátrat, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.” Amíg beszélt, íme, fényes felhő árnyékolta be őket, s íme, a felhőből egy hang szólt: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok” [Iz 42,1; MTörv 18,15]. Ennek hallatán a tanítványok arcra borultak és igen megijedtek. Jézus odament, megérintette őket és azt mondta: „Keljetez föl, és ne féljetez!” Amikor fölemelték a szemüket, senkit sem láttak, csak Jézust egymagát. Amint lejöttek a hegyről, Jézus megparancsolta nekik: „Senkinek se beszéljetez a látomásról, amíg az Emberfia a halottak közül föl nem támad.”

Az emberéletnek vannak kiemelkedő pontjai. Jézus élete magának az ember életének csodálatos szimbólumaként is felfogható, az evangéliumok pedig ennek az életnek festményeként. Ezen a festményen a gyermekkortól a halálig, sőt a halálon túl is **hegyek** sorakoznak, melynek egyik kiemelkedő állomása az, amelyről most hallottunk.

1) Hegyek

Mária, Jézus anyja a megfogant gyermekkel egy **hegyi faluba** ment rokonához, Erzsébethez. A 12 éves Jézus a törvény előírása szerint a **Sion hegyén** felépített templomba zarándokol Máriával és Józseffel. Jézust nyilvános működése kezdetén egy **magas hegyre** viszi fel a Sátán, hogy megkísértse. Jézus a **hegyi beszédben** hirdeti meg a nyolc boldogságot, új Mózesként. A nagy jeruzsálemi út előtt a **Tábor-hegyen** részesíti legbizalmasabb barátait egy megrendítő élményben, amire legyen nekik majd visszaemlékezniük a teljes összeomlás idején. Ugyanígy velük vonul el hármukkal külön az **Olajfák hegyén** a rá váró szenvedés előtt, ahol vért verejtékeznek. Majd eljön az óra, hogy a **Koponyák hegyén** Atyjától is elhagyatva kilehelje lelkét. Az evangéliumok írói, Jézus és az emberélet festői még hozzátesznek a képsorozathoz még egyet, a **galileai hegyet**, ahová felvitte tanítványait, ott elbúcsúzott tőlük és szemük láttára felemelkedett a mennybe.

2) Az én hegyeim

Belegondoltam, hogy a magam életében is megtalálom ezeket a hegyeket, melyeket Ti is biztosan ugyanúgy elmondhattok.

Véletlenül én is egy hegyi falucskában születtem, a **Drégelyvár** tövében. Ahol egy dombon áll a **templom**, amely meghatározta a vallási megkötöttségeimet. Én is jártam a nagy **megkísértések** hegyén, ahol megkísértett a gazdagság, hatalom és erőszak. De eljutottam a **nyolc boldogság** ismeretének hegyére is, ahol felismertem a Boldogság elérésének egyetlen lehetséges útját. És fenn jártam a **Tábor-hegyen** is, ahol átélhettem a jézusi Isten Ország, a földi mennyország valóságának megélését. Az **Olajfák hegyén**, ha vért nem is, de verejtéket már nem egyszer vert ki homlokomra a testi vagy lelki kín. Nyilván még hátra van, ami minden embernek eljön a végén, hátra van a **Koponyák hegye** is, ha nem is az erőszakos halál, de az, ami mindenkire vár, a földi élet vége. Aminek tragikus voltát csak egy távoli fényben vagy ködben látható hegy reménye enyhít, a **Galileai hegy** szimbóluma.

3) A Tábor-hegy

Bármennyire is nagybőjt, vagyis Jézus szenvedéstörténetének levegője vesz körül minket, mégiscsak a **Tábor-hegy** élménye kell, hogy ma a meghatározó legyen. Különböző is ebből az élményből kell erőt merítenünk jó és balsorsunkban, hogy megmaradhassunk a nagy Rendező által megálmodott Úton.

Gondoljunk most vissza a **magunk Tábor-hegyére**, mert biztosan volt ilyen az életünkben. (Azért is vagyunk itt!). Ezen a hegyen (talán egy lelki gyakorlaton) tisztult ki a kép, hogy nekünk nem tűzzel-vassal pusztító **Illés** prófétára, nem is szemet szemért követelő törvényt hozó **Mózesre** van szükségünk, hanem **Jézusra**, aki a megbocsátás prófétája és az új törvény, a szeretet Isten törvényének törvényhozója. Megélhettük testvéri körben a szeretetközösségének boldogságát, az **„Uram, jó nekünk itt lennünk”** élményét. Szerettünk volna sátrat verni, de Illés és Mózes nélkül, keveretlen jézusi közösségben. Nagyon nagy boldogság átélni az Isten Ország, a földi mennyország valóságát!

Sajnos arra is rá kellett jönnünk, hogy a **Tábor-hegy** ritka ajándék, és a hegyről lejőve minden újra összekutyulódik. Újból Illés és Mózes szelleme, sőt annál rosszabb szellemek uralják el az életünket. Boldog az az ember, akinek megadatik, hogy házassága és családja és közösségei a hétköznapi életben az ő tábor-hegyi boldogságának állandó forrásai és támaszai.

Nélkülük elviselhetetlen lenne az emberlét, mert nem láthatná az ember a **túlparti fényt** sem, és nem éltethetné az embert az örök remény!

--- **Istenem**, köszönöm a **hegyeket**, különösen ezt a mai napon felidézett, és kérem azt a hétköznapi boldogságot, amit a szerető szívek adhatnak meg nekünk, a párunk, a családjunk, a közösségünk, és mindennek forrása, Te a mi Istenünk, **Atyánk!**

[Kovács László elmélkedése 2023. március 5-én hangzott el a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]